

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑΙ

ΜΕΡΟΣ Δ'.

ΕΛΕΝΗ Ι. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ. Σύζυγος ἡ Ἑλένη Παπαρρηγοπούλου τοῦ ἀειμνήστου Ἰωάννου Παπαρρηγοπούλου, διακεκρημένου ὁμογενοῦς τοῦ πολλῆς προσενεγκόντος χρηματικῆς θουσίας ὑπὲρ τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἔγνωνος, θυγάτηρ Ἰωάννου Σπακουῦ ἐγεννήθη εἰς Αἰθόρον τῆς Ἰταλίας τῷ 1807· ὑπῆρξεν ἐκ τῶν γυναικῶν, αἵτινες ἀπέδειξαν, ὅτι, χωρὶς νὰ ἐξίρρηται τοῦ κύκλου αὐτῆς ἡ γυνὴ δύναται, καὶ ἐκτὸς τοῦ οἴκου, οὐ εἶναι πάντοτε τὸ σέμνωμα καὶ ἡ ἡγεμονία, νὰ διασκορπίξῃ τὴν εὐεργεσίαν καὶ τὴν χαρὰν. Ἐν τῷ λαμπρῷ βίῳ τῆς ἐπιφανοῦς ἑλληνίδος ταύτης εὗρηται κεχωσμένοι μαργαρίται πολλοί, ἀφ' ἧς ἐποχῆς πρὸ τεσσαράκοντα καὶ πλείον ἐτῶν, ἡ Ἑλένη Παπαρρηγοπούλου στίλβουσα ἐκ καλλονῆς, ἀκμάζουσα τὴν ψυχὴν καὶ θαυματομένη παρά πάντων, ἐν τῇ ἀοσιυστάτῳ κοινωνίᾳ τῶν Ἀθηνῶν, ἐκάλλουεν αὐτὴν διὰ τῆς ἐξόχου καὶ ποικίλης παιδείας τῆς, τῆς ἀνατροφῆς τῆς τῆς ἐξαιρέτου αὐτῆς ἀγωγῆς ἐραμίλλου τῶν ἀριστοκρατικωτάτων οἴκων τῆς Εὐρώπης.

Ἡ ἰδρύσις καταστημάτων, προσφερόντων πόρον εἰς τὰς ἐγκαταλελειμμένας γυναῖκας, ὑπῆρξεν ἀνεκάθεν μία ἐκ τῶν κοινωνικωτάτων καὶ πολιτικωτάτων ἐπινοήσεων, διότι δὲν εἶναι ἀπλῶς ἔργον χριστιανικῆς φιλανθρωπίας, ἀλλὰ πολιτικωτάτης προνοίας καὶ σοφωτάτης νομοθεσίας. Ἰδίως δὲ τοιούτων καθιδρυμάτων χρεῖαν ἔχει ἡ Ἑλλάς. Ἡ πρώτη ἰδέα τῆς ἰδρύσεως τοιούτου καὶ ἐν Ἀθήναις κέντρου ἐργατικοῦ, τῆς ἀνεγέρσεως τοιούτου ἀληθῶς ναοῦ προνοίας καὶ ἐν τῇ ἑλληνικῇ πρωτευούσῃ, ὀφείλεται πρωτίστως εἰς τὴν Ἑλένην Παπαρρηγοπούλου. Ἐκ τῶν πρώτων συνεργατῶν τῶν ἐν ἐνθουσιασμῷ καὶ ἀάπῃ συλλαβουσῶν τὴν ἰδέαν τῆς ἰδρύσεως τοῦ Συλλόγου τῶν Κυριῶν ὑπὲρ τῶν Ἀπόρων Γυναι-

κῶν ἡ Ἑλένη Παπαρρηγοπούλου, ἀνεδείχθη ἡ σπουδαιοτέρα προστάτις τοῦ κοινωφελοῦς τούτου ἰδρύματος, μετ' ἀποφάσεως ἀληθῶς γυναικείας ὑπηρετήσασα μέχρι τῶν τελευταίων στιγμῶν τῆς ζωῆς αὐτῆς· τὸ ἔργον, σπανίαν δεξιὰμένη δραστηριότητα, νοημοσύνην καὶ ἐξοχὸν ἔφεσιν πρὸς τὰ καλὰ. Ἐν τῇ εὐγνωμοσύνῃ χιλιάδων γυναικῶν καὶ νεανίδων, ἑκατοντάδων προσφιλῶν ὑπάρξεων, αἴτινες θὰ ἑστεροῦντο τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου, καὶ ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ θὰ ἐλησμόνου ἐαυτὰς ἐρμια γεινόμεναι τῆς ἀπανθρωπίας, θὰ ἀπομείνη εὐλογητὸν τὸ ὄνομα τῆς διαπρεποῦς προέδρου τοῦ εὐεργετικωτάτου τούτου καταστήματος, ἀειμνήστου Ἑλένης Παπαρρηγοπούλου. Τοιοῦτος ἀμάραντος, στέφανος κοσμῶν τὴν μνήμην αὐτῆς, θὰ παραδίδῃ ταύτην εἰς τὴν αἰωνίαν εὐγνωμοσύνην τῶν μελλουσῶν γενεῶν. Ἐτελεύτησεν ἐν Ἀθήναις τὴν 25ῃν Ἰανουαρίου 1882 τὸν δὲ νεκρὸν αὐτῆς κατὰ τὴν ἐν τῷ Ῥωσικῷ ναῦ ψαλεῖσαν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν ὑπὸ ἱερέων Ἑλλήνων, ἐτίμησαν ἐκ τῶν τὰ πρῶτα φροντῶν πλήθους κυριῶν, ὀλόκληρο· ἡ πληθὺς τῶν ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ φοιτουσῶν νεανίδων καὶ γυναικῶν, ὧν ἡ αἰοιδίμος ἐπὶ μακρὰ ἔτη διετίλεσεν ἄλλη μῆτηρ.

ΜΑΡΙΑ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ ΡΟΥΦΟΥ. (Τὸ γένος Κουντουριώτου). Πρωτότοκος κόρη τοῦ Γεωργίου Κουντουριώτου, σύζυγος τοῦ ἐξόχου καὶ ἐπισημοτέρου τῆς Ἀχαΐας ἀνδρός Μ. Ρούφου, ἦτο ἐκ τῶν γυναικῶν τῆς οἰχομένης· πλεον ἐκείνης· γενεᾶς, γυναικῶν, αἴτινες δυστυχεῖς δὲν ἀναπληροῦνται ἐν ταῖς καθ' ἡμᾶς ἡμέραις. Ἄν καὶ πρό ἐβδομήκοντα δύο ἐτῶν ἰδοῦσα ἐν Ὑδρᾷ τὸν πρῶτον τῆς ζωῆς ἡλίον, καὶ ἐν τῇ ἐποχῇ ταύτῃ ἡ κτῆσις περισσοτέρων γνώσεων δὲν ἐπετρέπετο ὑπὸ τῶν τότε καιρῶν εἰς τὸ γυναικεῖον φύλλον, ἐν τούτοις ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῆς ἐδιδάχθη ἡ Μαρία Ρούφου πλήρη τὴν ἀρχαίῃν καὶ ἑλληνοπρεπῆ ἐκείνην παιδείαν, διὰ τῆς ὁποίας ἔμελλε κατόπιν ἡ νέα ἑλληνίς, νὰ διερμηνεῖται τὰς οἰκογενειακὰς ἐκείνας ἀρετάς, χάριν τῶν ὁποίων ἐτιμήθη μετέπειτα ἐν τῇ ὑπολήψει συμπάσης τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας. Ἄν καὶ οἰκογενειακὸν ὄνομα ἔφερε ὕψιστον, οὐδέποτε ὁμως ἀνεβίβαζε τὸν ἀρετῆ χαρακτῆρα καὶ τὰ Ἑλληνικὰ ἦθη αὐτῆς, ἀλλὰ τὸ νουαντίον διστηρεῖ ἀμώμητον τὴν μεγίστην αὐτῆς κοινωνικὴν μετριοφροσύνην καὶ ἀπλότητα. Τύπος ἀληθοῦς χριστιανῆς· ἐν πατριαρχικῷ συνδέσμῳ καὶ ἐν αἰσθήμασι ἑλληνοπρεπέσι ζησάσης, ἔφερε ἀνυπόκριτον εὐσέβειαν, ἀφθόνως διαθέτουσα ὑπὲρ τῶν πασχόντων καὶ τὸ τελευταῖον αὐτῆς οἰκογενειακὸν ἐπίδομα, σωφρόνως διὰ τῶν τρόπων καὶ τῶν αἰσθημάτων τῆς προστατεύουσα πᾶσαν χρήσιμον ὑπαρξίν. Μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς ὑπῆρξεν ἡ ζωογονοῦσα ψυχὴ. Καὶ τοι πάσχουσα, οὐδενὸς ἐφείδετο μέσου, ὅπως συντελέσεται εἰς τὴν εὐδοκίμισιν παντὸς θεαρέστου ἔρ-

γου, ἐν δὲ βίῳ αὐτῆς ἐγκατέλιπε σειρὰν ὤραιων ἀναμνήσεων ὑποκαρδίου εὐγνωμοσύνης καὶ διαπύρων εὐχῶν πληθύος οἰκογενειῶν, ἅς ἀπὸ τῆς πτώσεως ἤγειρεν ἢ γενναία ἀρωγὴ τῆς διαπρεποῦς ταύτης γυναικός. Ἡ πόλις τῶν Πατρῶν ἐθρήνησε τὸν θάνατον τῆς διακεκριμένης χήρας τοῦ αἰδίου Βενιζέλου Ῥούφου, τὴν 1ην Μαρτίου 1882.

ΧΡΥΣΗΙΣ Α. ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ Σύζυγος τοῦ Ἀναστασίου Μαυρομιχάλη καὶ ἀδελφὴ τοῦ αἰδίου ἀρχιεπισκόπου Ἀργολίδος Γερασίμου Παγώνη, γυνὴ ὠραία καὶ καλλίστη τὴν ὄψιν, ἀνεφάνη ἐν τῶν ἐγκαυχημάτων καὶ τῶν ἐγκαλλωπισμάτων τῆς κοινωνίας τῶν Ἀθηνῶν, οὐδεὶς δ' εὐτυχίας νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀρίστην ταύτην θέσπιναν ἐν τῇ ἀκμῇ αὐτῆς, θὰ λησμονήσῃ τὸ θέλγητρον τῆς συναναστροφῆς καὶ τῆς δεξιότητός της. Ἐνάρετος γυνὴ, κόσμον ὅλον περικλείουσα Ἑλληνοπρεπῶν αἰσθημάτων ἀνέπτυξεν ἐν τῇ κοινωνίᾳ ὅλα τὰ δῶρα τῆς εὐγενοῦς ψυχῆς της. Οὐδενὸς φειδομένη ἢ ἀρίστην μεταξὺ τῶν συγχρόνων γυναικῶν καταλαβοῦσα θέσιν ἀείμνηστος χρυσηῆς Μαυρομιχάλη, συντελεῖ εἰς τὴν εὐδοκίμησιν παντός θεαρέστου ἔργου καὶ κοινωφελοῦς ἰδρύματος, ἀναφανέστα πάντοτε ἢ ζωογόνοιο θεμελιωτῆς πάσης ὠραίας ιδέας. Σπανίως τολμηρὰ καὶ ὑπόμωμον, διετῆρει ἄφθαρτον ἐν τῇ μορφῇ καὶ τῇ καρδίᾳ της ἅπαντα τὸν λαμπρὸν ἐκεῖνον καὶ ἀρχαῖκόν τύπον χριστιανῆς καὶ γυναικῆς Ἑλληνίδος, συμφῶνον πρὸς τὰ εὐκλεεῖς καὶ ἱστορικὰς διακυμάνσεις, αἵτινες συνοδεύουσι τὸ ἔνδοξον ὄνομα τοῦ οἴκου της. Ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ παντός εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἵνα ἀνοίξῃ αὐτοὺς εἰς τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον τὴν 1ην Μαρτίου τοῦ 1882, ταφεῖσα ἐν Ἀθήναις, καὶ εἰλικρινῶς κλαυθεῖσα ὑπὸ πλείστων ἀρίστων οἰκογενειῶν τῆς Ἑλλάδος ἀρρήκτως συνδεδεμένων πρὸς τὰ διαπρεπῆ μέλη τῆς οἰκογενείας αὐτῆς.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ Γ. ΡΑΛΛΗ. Ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον καθ' ἣν ἐποχὴν ἐγυμνοεῖτο ἡ ἀναγέννησις τῆς Ἑλλάδος, τὸ δὲ ἡρώϊκόν Σούλιον διαπραγματούμενον μετὰ τοῦ ἀποστάτου Ἀλῆ Πασσᾶ καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς ὀθωμανικῆς Πύλης τὴν ἐξαγορὰν τῆς ἀνεξαρτησίας αὐτοῦ, ἐκυμαίνετο μεταξὺ ζωῆς καὶ ὀλέθρου. Τῆς διαπρεποῦς καὶ ἀξιοθουμάστου σουλιωτικῆς οἰκογενείας Τσαβέλλα προσφιλῆς Κόρη, ἔζη εὐτυχῆ καὶ παρά πάντων τιμωμένη. Σύζυγος τοῦ ἐπιζώντος ἐξόχου νομομαθοῦς καὶ Σεβαστοῦ κ. Ῥάλλη, ἀνετράφη εἰς τὴν ἐξὶν τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ καθήκοντος, μὴ ἀφίσασα πώποτε ἵνα τὰ θωπεύματα τῆς θέσεως αὐτῆς, οὐδὲ τὰ θυμιάματα τῶν οἰκογενειακῶν αὐτῆς τίτλων, μεταβάλλουσι τὸν

ἀφελῆ χαρακτήρα, τὰ χρηστά ἦθη τῆς διαπρεποῦς Ἑλληνίδος. Ἐκ τῶν ὀλιγίστων γυναικῶν, αἵτινες μέχρι τοῦ θανάτου αὐτῶν ἔζων ἀντιπρόσωποι ἐπίσημοι ἀκόμη τῆς ἐποχῆς τοῦ ἡρωϊσμοῦ ἐν τῇ πίστει καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι, ἀνεφάνη τύπος τελείας εὐγενείας, ἣτις συνίσταται οὐχὶ εἰς τὸ κομποβῆμονεῖν καὶ καυχᾶσθαι, ἀλλ' εἰς τὸ ταπεινοφρονεῖν καὶ διδάσκειν, εἰς τὸ ἐλεεῖν καὶ συγχωρεῖν. Ἐξάίρετος ὑπογραμμὸς τῆς πίστεως καὶ λατρείας πρὸς τὸν Θεόν, διεκρίθη ἐντὸς μὲν τῆς οἰκογενείας αὐτῆς ἐπὶ συνέσει, ἀρετῇ καὶ στοργῇ, ἐντὸς δὲ τῆς κοινωνίας παρ' ἧ ἐπίσημον κατεχευε θέσιν ἐπ' ἠθικότητι καὶ ἀφελείᾳ. Ἐκ τρυφερᾶς ἡλικίας λαβοῦσα τὰς πρώτας τῆς ἐγκαταρτήσεως ἐντυπώσεις, πρὸς τὰς πικρίας καὶ δυσμενεῖς τοῦ βίου ὁρμάς, τοὺς ἀγῶνας, ὧν παρέστη εὐσταθῆς μάρτυς, καὶ τῆς ὑψίστης εὐλαθείας, ἣτις ἀνεδείχθη ὁ ὠραιότερος τύπος, τὸ προσφιλέστερον κόσμημα, τῆς ἐθνουσιώδους γενεᾶς τῶν νεωτέρων Ἑλληνῶν, ἀνεγνώρισε ἐν τῇ μετὰ ταῦτα τοῦ βίου τῆς εἰκότι, ὁπόσον ἐκ τῆς γεννήσεως πρὸ τῆς Ἑλληνικῆς εἰσέτι ἐπαναστάσεως ἔφερεν θερμὸν τὸ αἷμα τοῦ πατριωτισμοῦ, τὸ διακρίνον τοὺς κατοίκους τῆς πατρικῆς αὐτῆς χώρας. — Τοιοῦτον δὲ ποικίλον στολισμὸν χαορίτων φέρουσα μοναδικῆς νοημοσύνης, πληθῆος ἀγῶν ἀισθημάτων, ἐγένετο πρότυπον ἀληθοῦς Ἑλληνίδος, σπανίας μητρὸς. Γυνὴ τοιαύτη δύναται νὰ ἐκπνεύσῃ καὶ νὰ ταφῇ ἀλλ' ἢ μνήμη τῆς ζωηρᾶ καὶ πάντοτε ἀνανεουμένη, θὰ διεγείρῃ τὸ πρὸς αὐτὴν ὀφειλόμενον σέβας. Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τὴν 9ην Μαΐου 1882.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ Γ. ΚΑΛΑΙΣΑΚΗ. Ἡ κατ' οἶκον ἀρετὴ εἶναι τῶντι, ἡ ὑψίστη καὶ ἡ ἐργασία αὐτῆς θαυμαστοτέρα πασῶν, διότι, εὐπρόσιτος εἰς τοὺς πάντας, καθίσταται ἡ κυρία βάσις τοῦ κοινωνικοῦ οἰκοδομήματος καὶ συνεπῶς τοῦ ἠθικοῦ μεγαλείου παντὸς ἔθνους. Τὴν κατ' οἶκον ταύτην ἀρετὴν ἐξήσκησε ἡ μακαρίτις Αἰκατερίνη, θυγάτηρ τοῦ παρ' ἡμῖν σεβαστοῦ καὶ ἀρίστου ἀνδρὸς κ. Φ. Φίλωνος, σύζυγος δὲ τοῦ ἐν Χανίοις διαπρέποντος Ἑλλήνος ἱατροῦ κ. Γ. Καλαϊτάκη, κατατετᾶσα τύπος ἐπίζηλος, ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων μέχρι θανάτου διεληθοῦσα βίον ἀμώμητον, καὶ παραδειγματικὸν ἐπὶ κοσμιότητι, φιλανθρωπικᾷ καὶ συμπεριφορᾷ εὐγενεστάτῃ, διακριθεῖσα δὲ ὡς εὐσεβὴς θυγάτηρ, ἐνάρετος σύζυγος, ἀξία τῆς δόξης καὶ τῶν ἀρετῶν τῶν γονέων αὐτῆς. Γεννηθεῖσα ἐν τῇ τάξει ἐκείνῃ, ἣτις διὰ τῶν ἀληθῶν καὶ ὠραίων πλεονεκτημάτων προάγεται καὶ ἐξευγενίζεται, ἀνετρέφη ἐν εὐσεβείᾳ, αὐστηρότητι ἡθῶν καὶ ἐν τῇ πράξει τῆς οἰκογενειακῆς γαλήνης, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἐν ταῖς ὑγιεῖσι ἐκείναις ἀρχαῖς, αἵτινες σὺν τῇ διανοητικῇ μορφώσει καὶ πνευματικῇ διαπλάσει μορφοῦσι τὴν γυναῖκα καὶ προπαρασκευάζουσιν αὐτὴν

πρὸς ἐπιτέλειαν τοῦ ὑψίστου αὐτῆς προορισμοῦ. Πρὸς τοὺς ἐκ τοῦ πλησίου ἀγαπήσαντας πάντοτε τὴν καλὴν συνανατροφὴν τῆς ἐξαιρέτου ταύτης δεσποίνης, ἐδίδοτο ἀείποτε ἡ εὐκαιρία, ἵνα θαυμάσωσι νέον διάγραμμα τελείας εὐγενείας τῆς ψυχῆς, καθ' ἃς στιγμὰς ἀκμάζουσα ἡ διάνοια καὶ ἡ καρδιά αὐτῆς ἡμιλλῶντο ν' ἀποδείξωσι τοῖς περὶ αὐτὴν, ὅποιαν ἡ ἐξωτερικὴ χάρις τοῦ σώματος ἐνέκλειεν ἐξ ἴσου καλλονὴν κρίσεως καὶ αἰσθημάτων. Λυμαινομένου τοῦ λεπτοῦ αὐτῆς σώματος ὑπὸ ἀκρόστου καὶ δαιμονικῆς ἀσθενείας, ἐν τῇ σωτηρίᾳ τῆς ὁποίας ἡ μοναδικὴ συζυγικὴ φιλοστοργία, τίνος ἐπιστήμης δὲν ἐζήτησε φάρμακον, τίνος κλίματος δὲν ἐπέδιωσε τὸν σωτήριον ἀέρα, ποίας θυσίας δὲν ἐζήτησεν ἀρωγὴν, δὲν ἔχανετο ποτὲ τὸ ὥρατον ἐκεῖνο φίλτρον, ὅπερ ἦν τὸ ἐλατήριον τῆς εὐαισθητοῦ ψυχῆς. Εἰς τὰς πληγὰς ταύτας τῆς βαρείας ἀσθενείας, προσέθετε πάντοτε θαρραλέως ἔν βάλσαμον, καὶ εἰς ἀπάσας τὰς λύπας κατελίμπανε ἴχνη κρυφίας παρηγορίας. Χαρίεσσα, πρὸς πάντας ἀγαθῆ, συμπαθῆς, ἀξιοπρεπῆς καὶ κοσμίᾳ οὐδέποτε κατεβιάσθη εἰς τὴν ἐλαχίστην ἔνδειξιν ταπεινότητος ἢ κολακείας, ἀλλ' ἐν τῇ χάριτι τοῦ πνεύματος, καὶ τῷ συνόλῳ τῶν χρηστῶν καὶ ὅλως ἑλληνικῶν ἠθῶν τῆς, ἐπέσυρε τὸ σέβας καὶ τὴν ὑπόληψιν ἄλλων, οὐχ ἤττον ξένων ἐπιστημῶν προσώπων τοὺς ὁποίους κατέθελε ἡ εὐγένεια τῶν τρόπων τῆς νέας ἑλληνίδος. Πρωῶτως ἀφῆκεν τὸν ἐπὶ τῆς γῆς βίον ἐλπίσασα εἰς τὴν αἰωνιότητα πρὸς βαθεῖαν θλίψιν καὶ αἰώνιαν λύπην ἐνλεκτοῦ φιλικῶς πλήθους, ταφίσσᾳ ἐν Χανίαις, ἐν μέσῳ ἐκδηλωθέντος γενικοῦ πένθους ἐκ μέρου ἀπαντος τοῦ ἐκεῖ ἀγαπήσαντος αὐτὴν τρυφερῶς πολλοῦ κόσμου, τὴν 18ην Μαΐου τοῦ 1882.

ΜΑΓΙΟΥΛΑ Ι. ΠΑΠΑΖΑΦΕΙΡΗ. Σύζυγος τοῦ ἀοιδίμου Ι. Παπαζαφείρη, ἑνὸς τῶν διαπρεπεστέρων ἑλλήνων ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν, καὶ θυγάτηρ τῆς ἱστορικῆς οἰκογενείας τῶν Βούρβαχην, ἐγεννήθη ἐν Μεσολογγίῳ τῷ 1803. Νεαρὰ καὶ ὥρατα κόρη παρετάθη εἰς τὸ περίδοξον δρᾶμα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀγῶνος, ἐν ᾧ πρωτηγωνίσται ἡ αὐτῆς πατρίς καὶ ὁ ἔνδοξος οἶκός τῆς. Ἀναφανέσσα ἰδίως εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Μεσολογγίου, ἀνεδείχθη γυνὴ ἐξόχως ὑπόμων, ἐν τῷ βίῳ τῆς ὁποίας ἀποθαυμάζει τις τὴν ἀτομικὴν ἀρετὴν, καὶ ἄκων ἀποτίνει φόρον εὐγνωμοσύνης εἰς τὴν γενεάν αὐτῆς, διὰ τὰς θυσίας τοῦ πατρικοῦ οἴκου τῆς πρὸς τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος. Ἐκ τῶν ἱστορικῶν ἐκείνων γυναικῶν ἡ Μαγιοῦλα Παπαζαφείρη, αἵτινες σπανίζουσαι σήμερον, ἐγνωρίζον νὰ ὑποτάσσωσι τὰς ἀξιώσεις τοῦ γένους αὐτῶν, εἰς τὰ ὥρατα καὶ ἐπιβλητικὰ καθήκοντα τοῦ ἰδίου βίου, νὰ συμπλέκωσι τὴν ἀξίαν τῆς διακρινόμενης κοινωνικῆς θέσεως, πρὸς τὸ ταπεινὸν καὶ ἀπέριττον τοῦ ἥθους, τὴν αὐστηρότητα καὶ ἀξιοπρέπειαν τοῦ χαρακτῆρος, κατὰ τὴν πολιορκίαν τοῦ Μεσολογγίου

ἀπόλεσε τὸν πατέρα αὐτῆς Ἀνδρέαν Βούρβαχην ἓνα τῶν πλουσιωτέρων ἀρχόντων τῆς κόλως Μεσολογγίου, τὸν θεῖον αὐτῆς Σπυρ. Βούρβαχην, καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς, Ἀναστάσιον νεώτατον, σπουδάζοντα ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἅμα τῇ ἐκρήξει τοῦ ἀγῶνος εἰς Μεσολόγγιον ἐλθόντα. Ὁ ἀειμνηστὸς σύζυγος αὐτῆς Ι. Παπαζαφείρη· νέος ἔτι 14 ἔτης, ἀπῆλθεν εἰς Μεσολόγγιον ἐκ Σμύρνης, ὅπου εἶχε ἐπιδοθῆ εἰς τὸ ἐμπόριον, μετὰ ἐξ ἐξαδελφῶν αὐτοῦ, ἰκανὰ κομίζων χρήματα, ἅτινα διασκορπίσεν εἰς τοὺς πολιορκουμένους ἐν Μεσολογγίῳ, μόνος δὲ οὗτος κατὰ τὴν λαμπρὰν πολιορκίαν περιωθθεὶς. Περὶ τῆς οἰκογενείας Βούρβαχη εἰς Γάλλος ἐπίσημος συγγραφεὺς γράφει: Ἐάν τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα μετὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους τὸ πρῶτον ἐγένετο γνωστὸν ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἐδοξάσθη, τοῦτο ὀφείλεται ἀφ' ἑνὸς εἰς τὸν J. Καποδίστριαν, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὸν στρατηγὸν Λοβέρδον καὶ ἰδίᾳ τὴν οἰκογένειαν Βούρβαχη τῆς καὶ ἰδιαιτέραν ὄλως καὶ ἐξαιρετοῦ εἶχε φιλίαν μετὰ τῆς Ναπολεοντείου οἰκογενείας. Καρδὶαν ἡρωϊκὴν ἀναδείξασα καθ' ὅλον τὸν βίον αὐτῆς ἡ Μαγιοῦλα Ι. Παπαζαφείρη, ἀπέθανε ἐν Ἀθήναις τῇ 27ῃ Μαρτίου τοῦ 1882.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Π. ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗΣ. Ὁ τελευτατὸς τῶν ἐνδοξῶν υἱῶν τοῦ μεγαλωνόμου τῆς Μάνης ἡγεμόνος, Δημήτριος Π. Μαυρομιχάλης, ἑκαδεκαετής νεανίας παρέστη κατὰ τὰς ἐν Διφῷ καὶ Ἀλμυρῷ τῆς Μάνης συγκροτηθείσας ἐν ἔτει 1828 μάχαις. Μετὰ δύο δὲ ἔτη ὀκτωκαδεκαετῆς ἀπεστάλη εἰς Παρίσιους πρὸς ἐκπαίδευσιν, ὅπου ἐπανελθὼν κατετάχθη εἰς τὸν στρατὸν. Κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ ὀκτωμυρίου τὰ μέγιστα ἐργασθεὶς καὶ ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν ἀναδειχθεὶς ἠργάσθη ἐξόχως ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τοῦ στρατοῦ, γενόμενος εἰς τῶν πρῶτων ὀργανωτῶν τῆς συστάσεως τῆς ἐθνοφυλακῆς, καὶ ἐκ τῶν πρῶτων ἀναδειχθεὶς εἰς τὴν παρασκευὴν τοῦ ἔθνους, ἀξιωμαχὸς πρὸς ἐγγχειρήματα νέα, ἅπαρ διέβλεπε προσεχῆ. Μάτην ἤλπισεν, ὡς ματαιωθείσας εἶδε καὶ τὰς ἐλπίδας, ἃς εἶχεν εἰς τὴν κλήσιν τῆς Ἑθνικῆς Συνελεύσεως τοῦ 1862, ἧς τῶν ἔργων μετέσχεν ὡς πληρεξούσιος. Ἐλπίσας ἐπὶ τὸν Βασιλέα Ὀθωνα, ἐδέχθη ὅπως ὑπηρετήσῃ παρ' αὐτῷ πρῶτον μὲν ὡς διαγγελεύς, ἐφεξῆς δὲ ὡς ὑπασπιστής. Ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ ἀειμνήστου Ὀθωνος ἡ φυσικὴ τοῦ Μαυρομιχάλη μεγαλοπρέπεια, ἡ ἐξωτερικὴ ἠρωϊότης καὶ τὸ παράστημα ἀπετέλουν κότμον ὅλον λαμπρὸν, καὶ ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ ἔλαμπε ζωηρὸν οὐ μόνον τὸ ὄνομα, ἀλλὰ καὶ τὸ ἱστορικὸν κάλλος τῶν Μαυρομιχάλειων. Ὁ Δ. Μαυρομιχάλης ἠρμόζεν εἰς τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἐχαρακτήριζε τοὺς πολεμιστὰς ἡ προσωπικὴ ἀνδρεία καὶ τὸ ἀνδρικὸν κάλλος, εἰς τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ὁ πολεμιστὴς παίζων μὲ τὸ μειδιᾶμα ἐπὶ τῶν χειλέων πρὸς τὸν θάνατον, διὰ τοῦ αἵματός του

καί διὰ τῶν ἰδίων τοῦ ἀγώνων ἱκανοποιεῖ τὴν τιμὴν τοῦ ἔθνους. Τὸ ἦθος τοῦ ἀνδρός, ὑπῆρξε σύμφωνον τοῖς φρονήμασιν αὐτοῦ. Ἡ δὲ μεγάλη πρὸς αὐτὸν εὐνοία τοῦ βασιλέως Ὄθωνος, καὶ ἡ ἰσχὺς ἢ εἰς γέρας αὐτοῦ διαπιστευθεῖσα ἐν ᾧραις ἐπαναστατικαῖς ὡς ὑπουργῶν τῶν στρατιωτικῶν, οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον μετέτρεπον τοῦ ἀνδρός τὸν χαρακτῆρα. Ὅσακις ἐν ταῖς βασιλικαῖς τῆς Εὐρώπης Ἀύλας παρὰ τὸ πλευρόν τοῦ Βασιλέως παρέστη, τὸν ἑλληνικὸν ἐτίμησεν ὄνομα διὰ τοῦ ὄντως ἀρχαίκοῦ κάλλους του, τοῦ ζῶσαν παρέχοντα τὴν εἰκόνα τοῦ Ἑλληνικοῦ τύπου, ὃν διέσωσεν ἡμῖν ἢ καλλιτέχνια τῆς σμίλης τῶν ἀρχαίων. Μετὰ τὸν βαθμὸν τοῦ συνταγματάρχου, ἀπὸ μακρῶν δὲ ἐτῶν ἀπομεμικροσμένοις τῶν κοινῶν πραγμάτων καὶ οὐδὲ τὸ παράπαν βουλευθεῖς ἔκτοτε κοινωῆται τῶν πολιτικῶν, ὁ Δ. Μαυρομιχάλης ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τὴν 20ην Ἰαννουαρίου τοῦ 1882.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Ν. ΓΟΥΔΑΣ. Μικρὰ τῆς Ἠπειροῦ κόμη, ἀλλὰ περιώνυμος, διότι ἐξ αὐτῆς ἀνεφάνησαν ἐπίσημοι ἄνδρες, εἶδε τὸν τῆς γεννήσεως χρόνον τοῦ Ἀναστασίου Γούδα τῆ 1816. Πατὴρ αὐτοῦ ἢ ἑλληνικωτάτη καὶ εὐάνδρος Ἠπειρος, ἢ ᾠραία αὕτη πόλις, τῆς τὸ ὄνομα στενωῦς συνεδέθη πρὸς τὰ τιμαλφέτερα τοῦ ἔθνους κειμήλια, πρὸς τὰς ἱερωτάτας αὐτοῦ ἀναμνήσεις. Ἀπὸ τρυφερᾶς ἡλικίας ὁ Α. Γούδας, μετέλαθε ἀπασῶν τῶν ἱστοριῶν τῆς ἀναγεννήσεως τοῦ ἔθνους ἡμῶν. Ἀτυχῶς εἰς ἀπάσας τὰς ποικίλας φάσεις τοῦ μικροῦ καὶ ἐπιπονεστάτου βίου αὐτοῦ ἢ τύχη ποσῶς δὲν ἠνύνησε τὸν ἄνδρα. Τολμηρῶς κατανικῶν τὸ στάδιον τῶν στερήσεων καὶ μόχθων ἐνεκυπτε πάντοτε μετὰ πεποιθήσεως εἰς κοπιώδεις μελέτας, ὧν τὰ εὐάρεστα ἀποτελέσματα ὁ χρόνος δὲν ἐβράδυνε νὰ φέρῃ εἰς φῶς, καὶ μορφωθεὶς μεγάλως εἰς τὴν ἐπιστήμην αὐτοῦ, ἀνεδείχθη οὐ μόνον ὁ πρῶτος φοιτητῆς, ἀλλὰ καὶ ὁ πρῶτος διδάκτωρ τῆς ἱατρικῆς Σχολῆς τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου, μετὰ τὸν πολὺ βαρύνοντα ἐν ἐκείνῃ τῇ ἐποχῇ βαθμὸν ἄριστα. Κατὰ τὸ 1862 μυρίας ὑποστάς τιμωρίας καὶ δεινοτάτους διαφυγῶν κινδύνους ἠργάσθη μετ' ἰσχυρὰν πεποιθήσιν, ἔξοχον καταδειξάς φιλοπατρίαν, τιμιότητα καὶ αὐταπάρνησιν, εἰς περιστάσεις καθ' ἃς καὶ οὗτος πολλὰ ἠδύνατο νὰ περισυναγάγῃ, ἀφ' οὗ συνήθως παρ' ἡμῖν οἱ ἀθληταὶ τῶν μεταβολῶν, ἔταν νικηφόροι περατώσωσι τὸ ἔργον καὶ τοὺς ἀγῶνας, οὓς ἀναλαμβάνουσι φέρωσιν ἐπὶ τῶν νότων αὐτῶν τιμὰς καὶ μεγαλεῖα, τὸ δὲ βαλάντιον βαρύτερον. Ἡσχολήθη περὶ πολλὰς καὶ παντοίας συγγραφας, ὧν τινες μετεφράσθησαν καὶ εἰς πολλὰς ξένας γλώσσας. Ἐν τῇ ἱατρικῇ αὐτοῦ βίῳ, ὃν δυστυχῶς πολλῶν ἐνωρίως κατέλιπε, ὅπως ὑπηρετήσῃ ὑψηλότερον τὰ συμφέροντα τοῦ ἔθνους, ἔκτοδς δύο ἀρίστων τῆς τότε ἐποχῆς περιοδι-

κῶν, ὧν ὑπῆρξεν μορφωτὴς καὶ δραστήριος συγγραφεὺς τῆς Ἰατρικῆς Μελίσσης καὶ τῆς Μελίσσης τῶν Ἀθηνῶν ἐξέδωκε πλείστας ἐπιστημονικὰς μονογραφίας. Ἐκεῖνο δὲ ὅπερ ἔσασί θά καλλύνη τὴν μνήμη τοῦ Ἀναστασίου Γούδα ὑπῆρξεν ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἔκδοσις τῆς συγγραφῆς τῶν «Παραλλήλων Βίων» ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἠσχολήθη μετ' ἀκαταγέτου ἔρωτος, ἐξέδωκε δὲ ὀκτώ ὀγκώδεις τόμους, καὶ κατέλιπε τέσσαρας ἀνεκδότους. Εἰς τὴν ἔκδοσιν τῶν «Παραλλήλων Βίων» κατέγινεν ὁ ἀνὴρ ἀνεκδότως καὶ ἄνευ διακοπῆς, διότι ἀγαπῶν τὴν ὥραϊαν τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἱστορίαν, ἐνόμιζε ὀρθὸν καὶ ἔθνικόν χαρακτήρος ἄξιον, ὅπως εἰς φῶς φέρῃ τὰ ὀνόματα τῶν μεγάλων ἐκείνων ἀνδρῶν, οἵτινες ἢ διὰ τῶν γραμμάτων, τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς ὑψίστης φιλοπατρίας των, ὑπῆρξαν οἱ κύριοι μοχλοὶ τῆς ἀναμορφώσεως τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους. Οἱ «Παράλληλοι Βίοι» προῦκάλεσαν πολλὰς ἐπικρίσεις καὶ συζητήσεις καὶ ἔχουσιν βεβαίως ὡς καὶ αὐτὰ τὰ τελειότατα τῶν προϊόντων τῆς διανοίας τὰς ἑλλείψεις των. Τοῦτο, οὐδὲ αὐτὸς ὁ συγγραφεὺς πώποτε ἀπέκρυψεν. Ἀναμφίρως δὲ ἡ ἔκδοσις ὑπῆρξεν ἔν ἀπὸ τὰ μᾶλλον προσενηχόντα ὑπηρεσίαν νεώτερα δημοσιεύματα, συμβολῆ ἐκ τῶν ἐπιστημοτάτων. Ὁ μέλλων ἱστορικός θά εὕρῃ τοὺς «Βίους Παραλλήλους» τοῦ Ἀναστασίου Γούδα, πολῦτιμον βάσιν, ἣτις θά ὀδηγήσῃ αὐτὸν ἀνεκτίμερον καὶ μᾶλλον ἀπροσκόπτως, πρὸς εὑρεσιν τῆς ἀληθείας παλαιῶν συμβάντων καὶ θά παράσχῃ ἡ ὅλη ἔκδοσις εἰλικρινῆ καὶ πρόχειρον πηγὴν, πᾶσαν ἰσχυράν λεπτομέρειαν, πρὸς πλήρη τὴν ἀληθῆ ἔνοιαν, καὶ τὴν ἀληθῆ ἐκτίμησιν. Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι ἡ ἱστορία τῶν νεωτέρων ἔργων, ἡ ἀφιέρωσις μερικὰς σελίδας, ἀναλύουσα ὅσον πρέπει τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ ἀνδρός, ἔργον, οὗτινος δὲν ὑπῆρξε μόνον ἀπλοῦς ἐκδότης ἢ διευθυντής, ἀλλ' ὁ κύριος συντάκτης καὶ ἡ ἀπονείμῃ ἀνθηρὰν δάφνην τῷ μετὰ τῆς εὐδοκίμησέως τῶν «Παραλλήλων Βίων» συνδέσαντι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἀναστασίῳ Γούδα. Πλήρης ἡμερῶν καὶ ἐν ἡλικίᾳ 68 ἐτῶν ἀπέθανε καὶ ἐτάφη ἐν Ἀθήναις τὸν Φεβρουάριον τοῦ ἔτους 1882.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΟΣ ἢ ΛΑΜΠΑΔΑΡΗΣ. (Οὗτω εἶναι τὸ οἰκογενειακὸν αὐτοῦ ὄνομα) ἐγεννήθη ἐν Ἰωαννίνοις τῇ 17ῃ Ἰουλίου 1841. Ἡ οἰκογένεια αὐτοῦ ὑπῆρξεν μία τῶν πρωτεουσῶν τῆς Ἠπείρου, τῆς χώρας ἐκείνης πρὸς ἣν αἰωνίως πάλλεται ὑπὸ ἀκαταγέτου πόθου ἡ ἑλληνικὴ ἡμῶν καρδία, τῆς φιλογενεστάτης καὶ εὐάνδρου Ἠπείρου, διότι καὶ ἡ μάμμη αὐτοῦ ἦτο ἀδελφὴ τῶν μεγάλων ἑθνικῶν εὐεργετῶν τῶν ἀδελφῶν Ζωσιμάδων, στενότερα συγγενεῶν καὶ μετὰ τοῦ ἀοιδίμου Γεωργίου Σταύρου. Ἀριστοβάθμιος ὁ Κ. Λαμπάδαριος εἰσελθὼν εἰς τὸ Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον ἠκολούθησε τὰ Νομικὰ κατὰ ἐπίμονον

ἀπαίτησιν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Φύσει ἔνθερμος καὶ ἀκούρατος θιασώτης τῆς ἐμψυχώσεως πάσης ὥραιας ἰδέας, μετέσχε τότε τοῦ σκοποῦ τῆς συστάσεως τῆς ἐθνοφυλακῆς, σπουδαιότατον λαθὼν μέρος, ἀναδειχθεὶς ἐπαγγελματιῶς καὶ ἀνθυπολοχαγὸς αὐτῆς, εἰς ποικιλίαν δὲ δυσχερεῖς περιστάσεις οὐχὶ μικρὸν συντελέσας. Τῆς νομικῆς ἐπιστήμης μὴ ὄν τὸς φθερμὸς φίλος, δὲν κατέγεινε ἐπὶ πολλὴ εἰς τὴν ἐν γένει τελειοποίησιν του, ἀσχοληθεὶς βραδύτερον μετ' ἀκαθέκτου ζήλου καὶ μοναδικῆς ἀφοσίωσεως εἰς φιλολογικὰ ἔργα, ἰδίᾳ δὲ εἰς τὴν κωμῶδιαν. Καθ' ἣν ἐποχὴν ἐτελεῖτο κατ' ἔτος ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ὁ Φιλολογικὸς ἢ Ποιητικὸς ἀγὼν μεταξὺ νέων ἐπιστημόνων καὶ ζηλωτῶν τῶν γραμμίων, ὁ Κ. Λαμπαδάριος, ἀνεφαίνετο μεταξὺ τῶν πρώτων. Εἰς τὸν Βουτσιαῖον Ποιητικὸν Ἀγῶνα τοῦ 1875 ἤρατο τὸν Λοῦ ἐπαινον ἢ πολιτικὴ καὶ λίαν διδακτικὴ κωμῶδια του. «Σκουντούφλης ὁ Πρωθυπουργός», ἦτις καὶ ἐδημοσιεύθη εἴτα. Ἐξαιρέτων χάριν εἶχε τῶνόντι εἰς τὸ κωμῶδειν κοινωνικὰ ἐλαττώματα. Ἐγραψεν ἐν αὐτῷ τὸς «Δύο Δίκη γόρους» κωμῶδιαν εἰς τρία μέρη πρωτότυπον, ἐπαινεθεῖσαν ἐπίσης ἐν τῷ Βουτσιαίῳ ποιητικῷ ἀγῶνι, ἦτις καὶ δημοσιευθήσεται προσεχῶς. Ἄσαστως κατέλιπεν ἐξαιρέτα ἔργα τὰ ἐξῆς: Μετάφρασιν τοῦ Πλούτου τοῦ Ἀριστοφάνους ἔμμετρον, ἧς ἀτυχῶς κατελείφθησαν ἑλλειπῆ τὰ δύο τελευταῖα μέρη. Αὕτη ἀνεγνώσθη ἐν τῷ φιλολογικῷ συλλόγῳ «Παρνασσῶ» καὶ ἔτυχεν κατὰ τὴν γνώμην ἐγκρίτων λογίων πλείστων ἐπαινῶν τὰ μέγιστα εὐαρεσθήσασα. Εἶναι γεγραμμένη εἰς δεκαπεντασύλλαβον ἀνομοιοκατάληκτον στίχον καὶ ἀποδίδει πιστότατα τὸ Ἀριστοφάνειον ὕφος. Πλὴν τοῦ Πλούτου ἐγκατέλιπε ὁ Κ. Λαμπαδάριος ἀνεκδότους ἔμμετρος μεταφράσεις τῶν Ἰππέων τῶν Σφηκῶν τῶν Ἐκκλησιαζουσῶν καὶ τοῦ Λεϊστιστράτους τοῦ Ἀριστοφάνους, μὴ μεταφράσας τὰς Ὀρνιθας τὴν Εἰρήνην καὶ τὰς Νεφέλας ὡς ὑπαρχουσῶν μετεφρασμένων ὑπὸ τοῦ κ. Α. Ρ. Ῥαγκαβῆ. Πρὸς τούτοις μετέφρασε κωμῶδιας τινὰς τοῦ περιφήμου Γολδόνη ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ, καὶ τινὰ ποιήματα τοῦ Βύρωνος. Κατέλιπε ἐτέραν κωμῶδιαν ἔμμετρον πρωτότυπον εἰς πρᾶξιν μίαν ἐπιγεγραμμένην «Ἡ Σύζυγος τοῦ Ἀνεψιοῦ μου» καὶ τὸ Ἄγνωστον, δρᾶμα εἰς μέρη τρία. Τὸ δρᾶμα τοῦτο ἔχει ὑπόθεσιν ἐκ τῆς ἀγίας Γραφῆς καὶ παρουσιάζει τὴν διαμάχην τοῦ Καλοῦ πρὸς τὸ Πονηρὸν, ἀναπτύσσει ἰδέας φιλοσοφικὰς καὶ διακρίνεται διὰ τὸ ὕφος αὐτῶν, ἐπίσης μετέφρασεν καὶ διάφορα ἄσματα τοῦ Βύρωνος. Ὁ Κ. Λαμπαδάριος ἀείποτε μετὰ ζήσεως ὑπὲρ παντὸς καλοῦ διεκρίθη, καὶ ὡς ἐν τῶν σπουδαιωτέρων μελῶν τοῦ Συλλόγου «Παρνασσῶ» τῆς σχολῆς τοῦ ὁποῖου ἱππρξεκκοσμητῶν, εἰργάσθη μετ' ἐκτάκτου ἐνθουσιασμοῦ. Πρὸς τὴν ἰδίαν του πατριᾶ τὰ Ἰωάννινα ἐνθερμον ἀφοσίωσιν τρέφων προσέφερε πάντοτε μεγάλας ὑπηρεσίας, ἀενάως συντρέχων τοὺς ἐξ Ἠπειροῦ φυγάδας. Διὰ τοῦτο

καὶ ἀνεδεικνύετο πάντοτε μέλος πρωτεύον καὶ διακεκριμένον τῶν κατὰ καιροὺς Ἑπαιρωτικῶν συλλόγων ἢ καὶ ἄλλων, σκοπὸν ἔχόντων τὸ ἐθνικὸν μεγαλεῖον. Διέκρινε αὐτὸν ὁμοιοφυμένως λεπτὴ παιδεία καὶ ἱκανὴ ἐγκυκλοπαιδικὴ μόρφωσις. Ἐν ἀθηρᾷ ἡλικίᾳ ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τῇ 17ῃ Ὀκτωβρίου 1882.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΛΑΜΠΡΥΛΛΟΣ. Ἐξ Κυθέρων ἔλκων τὴν καταγωγὴν, ἔτυχε βίων εἰς Σμύρνην. ἐν ἧ ἀνετράφη τὸ πλεῖστον, κατὰ τὰ ἔτη 1830 καὶ 1840, καθ' οὓς καιροὺς ἡ ἑτεροδιδασκαλία ἐφάνη ἐκεῖ ἀπειλοῦσα τὰ πατρια δόγματα διὰ τῶν ἐξαποστόλων αὐτῆς. Ὁ ξένος προσηλυτισμὸς υπέσκαπτε τὰ θεμέλια τῆς Ἑθνικῆς ἡμῶν θρησκείας, ὅτε ὁ Λαμπρύλλος ἐξ ἀπροόπτου ἀνεφάνη δεινὸς ἀντίπαλος τοῦ προσηλυτισμοῦ ἐκείνου, πρῶτον διὰ τῆς ἐν Σμύρῃ ἐλληνικῆς ἐφημεριδογραφίας, ἔπειτα δὲ διὰ βιβλίου, ὁ Μισσιονάριος ἐπιγραφομένου, πονήματος ὀγκώδους ἀρκοῦντως, ἱκανὴν ἐντύπωσιν ἐμποιήσαντος ἐν τοῖς καιροῖς τῆς καθ' ἡμᾶς κοινωρίας. Ἐγκρατὴς βρίθους γνώσεων ὁ Κ. Λαμπρύλλος, εἶχε σπουδάσει τὰ νομικὰ ἐν Σιένη τῆς Ἰταλίας, ἀλλὰ δὲν ἤσκησε ταῦτα ὡς ἐπάγγελμα, εἰμὴ ἐπ' ὀλίγον χρόνον ἐν Βουκουρεστίῳ. Τυχῶν πατρόςθεν πόρου ζωῆς ἀνεξαρτήτου ἐξεδόθη εἰς τὰς μελέτας τῆς ἱστορίας τοῦ ἔθνους, τῶν περιπετειῶν καὶ ἀτυχημάτων αὐτοῦ ἐν παντὶ καιρῷ, γράφων ἀείποτε καὶ δημοσιεύων ἐπιζήλους πραγματείας ἰδίαις δαπάναις, εἰς φυλλαδία ἢ ἐντὸς ἐγκρίτων ἐφημερίδων, ἐλληνιστί τε καὶ γαλλιστί. Τοιοῦτα ἤλθον εἰς φῶς τὸ ἐπιγραφόμενον «Τιάρα καὶ Κίδαρις» (Le turban et la tiare), τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον, καὶ πλεῖστα ἕτερα. Ἐάν ἦνε ἀληθές, ὅτι τὸν πολιτικὸν ἄνδρα συγκροτοῦσιν ἡ τελεία ἐκμάθησις τῆς γενικῆς ἱστορίας, ἡ βαθεῖα μελέτη τῶν τυχῶν τοῦ ἰδίου ἔθνους, οἱ νόμοι, αἱ πολιτικαὶ ἐπιστήμαι, εἴτε ὁ ὀρθὸς νοεὶς, αἱ ξέναι γλώσσαι, ἡ αὐστηρὰ εὐθύτης καὶ εὐστάθεια τοῦ χαρακτῆρος, ἡ ἐγκράτεια, ταῦτα πάντα συγκατεῖχεν ὁ Κυριακὸς Λαμπρύλλος. Ἐν χειρογράφοις κατέλιπε τεύχη ὀλόκληρα σπουδαίων σημειώσεων, πρὸς δὲ καὶ σύγγραμμα ἱστοριοπολιτικῶν μελετῶν. Ἰδιωτεύων ἔκτοτε ἀπέθανε ἐν Ἀθήναις τὴν 25ην Ἀπριλίου 1882.

ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΣ. — Γεννηθεὶς τῇ 1818 ἐκ πατρὸς Κωνσταντίνου Δεληγιάννη, ἐνὸς ἐκ τῶν ἐπτὰ υἱῶν τοῦ τότε προεστώτος τῆς Πελοποννήσου Ἰωάννου Παπαγιάννου πούλου ἡ Δεληγιάννη ἐν ἔτει 1854, ἐστάλη εἰς Γερμανίαν, ἐνθα φιλοπόνως ἐνέσκηψεν εἰς τὴν μελέτην τῶν πολιτικῶν ἐπιστημῶν καὶ ἰδίᾳ τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας ἐπανελθὼν τῇ 1841. φέρων δίπλωμα διδάκτορος τὸ κατ' ἀρχάς

λίαν μετριοφρόνως ὑπηρετήσεν ὡς ἀκόλουθος ἐν τῇ Ὑπουργ. τῶν Ἐσωτερικῶν, εἶτα τῇ 1843 ὡς ὑπουργικὸς γραμματεὺς β' καὶ α', τάξως. Ἐπι δεκαετίαν ὀλοκλήρην ἐν τῇ ἐποχῇ τοῦ 1852 διατέλεσεν ὑπηρετῶν ὡς ἑπαρχος φιλοτίμως καὶ ἀξιοζήλως. Ὅτε δὲ κατὰ τὸ 1862 ἐθεωρήθη ἀναγκαία ἡ τότε γενομένη πολιτικὴ μεταβολὴ εἰς τὸν Ἰωάννην Δεληγιάννην οἱ ἀρχηγοὶ αὐτῆς ἐνεπιστεύθησαν τὴν μετὰ τοῦ ἀειμνήστου Δημ. Παπαδιαμαντοπούλου ἀρχηγού τότε τοῦ Πυροβολικοῦ τυγχάνοντος, τὸ πρῶτον συνεννοήσιν των. Ἐκτοτε καὶ ὡς Νομάρχης ἐν τόσῃ χαλεποῖς καιροῖς ἐπιτέτραν δεκαετίαν διατελέσας, ἀνεδίχθη πρωτότυπον ἐντιμότητος, ἐξοχὸν φιλαλληθείας χαρακτηρισμὸν ἐπιδειξάμενος.

Ἐν ἔτει 1876 ὁ αἰδιμος Δεληγιώργης ἐνεπιστεύθη αὐτῷ τὴν διαύθυνσιν τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν, διορίσας αὐτὸν Γενικὸν Γραμματεῖα, ἐν ᾗ θέσει ὑπηρετήσας μέχρι τῆς ἀπὸ τῆς πρωθυπουργίας ἀποχωρήσεως ἐκείνου. Τελευταίον ἐκλήθη εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ παρὰ τῷ Ἐλεγκτικῷ Συνεδρίῳ Γενικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς ἐπικρατείας, ἀφ' οὗ ἐπὶ τριακονταετίαν ὑπηρετήσας τὰ δημόσια μετ' ἀπαραιμίλλου ἐγκαρτερήσεως καὶ ἀξιοσημειώτου ἀφιλοκερδίας, ἀνεκτιμῆτους καὶ πολυτίμους προσενεγκῶν εἰς τὴν πατρίδα ὑπηρεσίας. Ἐραστὴς τῆς Γερμανικῆς Φιλολογίας ὁ ἀνήρ, παιδείαν ἀληθῆ καὶ ποικίλην κεκτημένος, ἠγάπα τὰ μέγιστα τὴν σπουδὴν παντός ὠραίου καὶ ἐπιφελούς ἔργου. ὀφειλομέν δὲ εἰς αὐτὸν τὴν μετάφρασιν τοῦ ὠραίου Μυθιστορήματος τοῦ Ἐβερτ, τῆς Αἰγυπτίας Βασιλοπαιδίας, καὶ τὴν σύνταξιν Γερμανικῆς Γραμματικῆς. Ἐφῆρε τὸ χρισσοῦν παράσημον τοῦ Σωτήρος. Ἐν τῇ θέσει ταύτῃ τυγχάνων ἀπεβίωσε ἐν Ἀθήναις τὴν 17ην Νοεμβρίου 1881, ὁ Ἰωάννης Δεληγιάννης, μέλος προσφιλὲς τῆς τρίτης τοῦ οἴκου τῶν Δεληγιανναίων γενεᾶς.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ. Ἐξ Ἀγράφων ἔλκων τὸ γένος, εὐρθεὶς ἐν Βλαχίᾳ, καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης ἔδωκεν ἐκεῖθεν τὸ πρῶτον σύνθημα τῆς ἐπαναστάσεως, ἔσπευσε νεώτατος γὰρ καταλαθῆ εἰς τὸν ἱερὸν ἐκεῖνον λόχον, ὃν ἀπετέλεσε ἡ ἐκλεκτοτέρα μερὶς τῆς τότε ἑλληνικῆς νεολαίας. Ὁ Νικόλαος Ἀθανασίου ὑπῆρξεν εἰς τῶν ὀλίγων, οἵτινες ἐπέζησαν εἰς τὴν ἐνδοξὸν ἐκείνην συμφορὰν. Ἐκεῖθεν κατελθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα τῇ 1822, ἠγωνίσθη καρτερικῶς ἐν μέσῃ παντοίων κινδύνων τὸ κατ' ἀρχὰς ἐν τοῖς ἀτάκτοις ὁμίλοις, εἶτα δὲ ἐν τῷ πρώτῳ συγκροτηθέντι τακτικῷ στρατῷ. Ἡ ἱστορία μετ' ὑπερφημίας ἐγκαρτερῶν τὴν τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀνδρός, ὅστις διέπρεψε, γενναιοψύχως ἐγκαρτερῶν τὴν εἰς τὴν ἔθνικὴν σημαίαν πίστιν τῶν στρατιωτῶν. Εἰς τὸ κατὰ τῆς Καρύστου τόλμημα τοῦ φαβιέρου ὁ Ν. Ἀθανασίου, ἀναμφιρρήτως ἐγένετο

εἰς τῶν διαπρεφάντων καὶ προσενηκόντων τὰς ὑφίστας τῶν ὑπηρεσιῶν. Μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν πραγμάτων ἐπὶ Κυβερνήτου καὶ ἐπὶ τῆς Βασιλείας, ἐπὶ ἔτη ὅλα 36 ἀπὸ τοῦ 1828 μέχρι τοῦ 1864 ὁ Νικόλαος Ἰαθασίου ὑπηρετήσας διαρκῶς ἐν τῷ στρατῷ. Ὡς ἀξιωματικὸς εἶτα ὁ ἀνὴρ διεκρίθη διὰ τὰς στρατιωτικὰς αὐτοῦ ἀρετάς, αἵτινες μετὰ θάρρους δύνανται νὰ προβάλλωνται ὡς ὑπόδειγμα σπάνιον μιμήσεως εἰς τοὺς νεωτέρους, ἵτινες τοιαῦτα, τότεν ὠρατὰ καὶ ζῶντα ἀρετῆς καὶ καθήκοντος διδάγματα, πρέπει νὰ ἔχωσι πρὸ αὐτῶν πάντοτε, ἐν ἡμέραις μάλιστα καθ' ἃς ἡ πατρίς δικαίως προσδοκᾷ παρ' αὐτῶν ἔργα ἀντάξια τῶν πατέρων αὐτῶν, μέλλοντα νὰ δοξάσωσι καὶ πάλιν τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος καὶ ν' ἀνηστησῶσι τὴν σχεδὸν ἐκλιπούσαν ἐνδοξον ἐκείνην γενεάν. Ἀπὸ τοῦ 1863 ἀποσυρθεὶς τῆς ἐνεργοῦς ὑπηρεσίας, μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ συνταγματάρχου τὸν πολὺ θαρῦνοντα τότε, ἔμεινε πλέον ἰδιωτεύων. Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τῇ 8ῃ Ἀπριλίου 1882.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ. Ἐγεννήθη ἐν Τριφυλίᾳ τῇ 12 Μαΐου 1793 ἢ οἰκογένεια αὐτοῦ βπήρξεν ἡ πλέον ἀρχαιότερα καὶ διασημότερα τῆς χώρας ἐκείνης. Ἐξεπαιδεύθη ἐν τῷ σχολεῖν Δημητσάνης, τῆς ἐπαρχίας Γορτυνίας.

Μυηθεὶς δὲ καὶ οὕτως τὰ μυστήρια τῆς Φιλικῆς ἐταιρίας, τὸν Νοέμβριον τοῦ 1821, ὑπὸ τοῦ Γρηγορίου Παπαφλέσσα καὶ συνεννοηθεὶς μετὰ τῶν ἄλλων εὐπατριδῶν τῆς Πελοποννήσου, ἐκίνησεν εἰς ἐπανάστασιν τὴν ἐπαρχίαν τῆς Τριφυλίας (Ἀρκαδίας), τὴν 25 Μαρτίου τοῦ 1824. Θεοῖς δὲ ἐπὶ κεφαλῆς 1,000 ὀπλιτῶν, ἐπιτίθεται κατὰ τῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τοῦ Τούρκων, ἐκδιώκει τούτους καὶ πολιορκεῖ περὶ τὰ Μεσσηνιακὰ φρούρια τοῦ Νεοκάστρου καὶ τῆς Μεθώνης, μάχεται ἡμέραν καὶ νύκτα κατὰ τῶν Τούρκων, ὅπου τοῖς ἐμπνέει τὸν τρόμον καὶ τὴν φοβίην. Τέλος λαμβάνει μέρος δραστηριώτατον εἰς τὴν ἄλωσιν τοῦ ἰσχυροῦ τοῦ Νεοκάστρου φρουρίου, τὴν 7 Αὐγούστου 1821. Μετὰ δὲ ταῦτα ὁ Γρηγοριᾶδης, καθ' ὄλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος, συμμετέσχε πασῶν τῶν ἐκστρατειῶν καὶ μαχῶν τῆς Πελοποννήσου, οἷον τῆς ἐν Νεοκάστρῳ μετὰ 800 στρατιωτῶν, κατὰ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1825, ὅπου ἐπεχείρησε τὴν λύσιν τῆς πολιορκίας τοῦ φρουρίου Νεοκάστρου, ἀλλ' ἀποτυχῶν, ἕνεκα τῆς ἐξαντλήσεως τῶν πολεμοφοδίων, ἠναγκάσθη ν' ἀποσυρθῆ τῆς ἐν Μανιακίῳ, τὸν Μάιον τοῦ αὐτοῦ ἔτους μετὰ 1500, ἀπελθὼν πρὸς ἐπικουρίαν τοῦ Γρηγορίου Παπαφλέσσα τῆς ἐν Δραμπαλᾷ Πολυανῆς, τὴν 4 Ἰουνίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους μετὰ 700; φημισθεὶς παρὰ πάντων ὡς ἥρωα, καθὸ πρῶτος τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰσπηδήσας ἐπὶ τῶν ἐχθρικών προμαχώνων τῆς ἐν Τρικώρφαις, κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος, μετὰ 1200, συνηνα-

μένοι· και μετά τοῦ Δημητρίου Πλαπούτα, ἔχοντας ὑπό τὴν ὀδηγίαν τοῦ 800 Καρυτινοῦ, δραμῶν πρὸς βοήθειαν τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Γεωργίου, τοῦ Γενναίου Ἰω. Θ. Κολοκοτρώνη, τοῦ Κανέλλου Δεληγιάννη, τοῦ Δ. Παπατσιώνη και τῶν λοιπῶν τῆς ἐν Καρυατι, καθ' ἣν διωρίσθη στρατοπεδάρχης μετὰ 2500 ἀνδρῶν, τῆς ἐκστρατείας ταύτης διαταχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου στρατάρχου Θ. Κολοκοτρώνη τῆς ἐν Πιάνα και Δαβιά τῆς ἐν Πετσάκῃ τῆς ἐν Τσατσεβᾷ τῆς ἐν Ἰσαρι, περὶ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1826 μετὰ 1400, ἐν ἣ ἐπὶ 7 ὥρας πεισματωδῶς πολεμήσας κατὰ 5, 000 Αἰγυπτίων και Τουρκὰ βανῶν, ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Ἀσσάνβη, ἐφάνη νικητὴς, φονεύσας και πληγώσας περὶ τοὺς 350 περίπου, και οὐχὶ ὀλίγα λάφυρα συναγαγὼν τῆς ἐν Καυκαριᾷ περὶ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1827, και ἀλλαγῶς.

Ἀκολούθως ἐχρημάτισε Γερουσιαστὴς τῆς Πελοποννησιακῆς Γερουσίας τῷ 1821, πληρεξούσιος εἰς ὅλας τὰς ἐθνικὰς συνελεύσεις και Βουλευτὴς.

Ἐπὶ τῶν ἐμφυλίων πολέμων τοῦ 1824 και 1825, ἐκηρύχθη τότε και οὗτος εἰς τῶν ἀνταρτῶν, καθὸ ὁμόφων τοῦ Ἀνδρέου Ζαίμη, Ἀνδρέου Λόντου, Δεληγιανναίων, Σισινιδῶν, Κολοκοτρωναίων και λοιπῶν καταδιωχθεὶς μὲν δὲν συνελήφθη, διότι ἀντιτάχθη ἀτρομητῶς διὰ τῶν ὅπλων εἰς τὴν τότε Κυβέρνησιν.

Ἐπὶ τῆς ἐλευσεως τοῦ Καποδιστρίου, διωρίσθη διοικητὴς τῆς νήσου Νάξου, Πάρου και Ἀντιπάρου. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Καποδιστρίου ὁ Ἀθανάσιος Γρηγοριάδης, ἦν ὁ σπουδαιότερος ἀντίπαλος πᾶν ὀνομαζομένων ἀντικυβερνητικῶν.

Ἐπὶ δὲ τῆς ἀντιβασιλείας ὁ Γρηγοριάδης ἔπαθε ὡς Καποδιστριακός, ὅσα σχεδὸν και οἱ στρατηγοὶ Θ. Κολοκοτρώνης, Δ. Πλαπούτας, Θ. Γρίβας, Ν. Κριεζώτης και πολλοὶ ἄλλοι.

Μετὰ δὲ τὴν ἔλευσιν τοῦ ἀειμνήστου Ὀθωνος, διωρίσθη τῷ 1836 διοικητὴς τῆς Πύλου· τῷ 1840 διοικητὴς Κορίθου· τῷ 1843 ἐξελέγη πληρεξούσιος· τῷ 1844 διωρίσθη γερουσιαστὴς, και τῷ μὲν 1852 ἐξελέγη ἀντιπρόεδρος τῆς γερουσίας· ἐπὶ δὲ τῆς μεταπολιτεύσεως τῷ 1862 ἐχρημάτισε και πληρεξούσιος βραδύτερον βουλευτὴς, διορισθεὶς συγχρόνως και μέλος τῆς ἐπὶ τῶν ἀποζημιώσεων τῶν ἀγωνιστῶν ἐπιτροπῆς.

Ἠξιώθη δὲ και τοῦ ἀργυροῦ παρασήμου τοῦ ἀγῶνος, ἔπειτα δὲ τοῦ χρυσοῦ παρασήμου τοῦ Σωτῆρος. Ἐπὶ δὲ τοῦ βασιλέως Γεωργίου, ἐτιμήθη μὲ τὸν στάρκον τῶν Ταξιαρχῶν τοῦ Βασιλικοῦ τάγματος τοῦ Σωτῆρος Ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις, κατὰ μῆνα Ὀκτωβρίου τοῦ 1871.

Ὁ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ γεννηθεὶς ἐν Κοπαρισίᾳ, τῷ 1795, και ἐκπαιδευθεὶς αὐτόθι, διέτρεξε και οὗτος τὸ στρατιωτικὸν στάδιον ἐνδοξῶς ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐλληνικῆς ἐπαναστάσεως μέχρι τέλους αὐτῆς, παρευρε-

θείς εις τὰς ἐκστρατείας καὶ μάχας τοῦ Νεοκαστροῦ καὶ τῆς Μεθώνης τῆ 1821, τοῦ Δράμαϊν τῆ 1822, τῶν Δερβενακίων, τῶν Παλ. Πατρῶν μετὰ 810 Τριφυλίων, ὅπου εἰς δύο μάχας κατὰ τῶν ὀθωμανῶν ἠρίστευσε θαυμασίως, τοῦ Κορκοῦ, τῆς Σούρπης καὶ Φοντάνας τῆς Στερεῆς Ἑλλάδος, τῆς Δραμπάλας τῆ 1823, τῶν Τρικώρφων, τῶν Καρῶν, τῶν Βερβαίνων, τοῦ Λεονταρίου, τῆς Βέργας, τοῦ Ἄλμουροῦ, τοῦ Κραμποῦ, τῆς Μεθώνης τῆ 1826, καὶ ἄλλων μερῶν.

Ἐπὶ τῶν ἐμφυλίων διενέξεων, ὡς καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καποδιστριαίου, συμμετείχε πάντων τῶν φρονημάτων τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀθανασίου.

Διετέλεσε δὲ καὶ οὗτος πληρεξούσιος καὶ βουλευτὴς εἰς δύο ἐθνοσυνελεύσεις, τῆ 1822 καὶ 1823. Ἀπεβίωσε δὲ ἐν Κυπαρισσίᾳ τὸ ἔτος 1858.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ, ἐπίσκοπος Μεθώνης, θετός ἐκ μητρὸς τῶν Γρηγοριάδων. Οὗτος γεννηθεὶς ἐν Τριφυλίᾳ κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1770 ἐκ γονέων εὐπατριδῶν, ὑπῆρξεν ἀνὴρ μετρίως μὲν παιδείας, ἀλλὰ χαρακτῆρος ἠρωϊκοῦ, ψυχῆς γενναίας καὶ ἀτρομήτου. Ὁ ἐνθουσιασμός αὐτοῦ διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος ἦτο ἀπαραδειγμάτιστος· διὸ καὶ πρῶτος τῶν κατὰ τὴν Πελοπόννησον ἀρχιερέων ἐμυθήθη τῆ 1817 τὸ μυστήριον τῆς Φιλικῆς ἐταιρίας παρὰ τοῦ Ἀντωνίου Πελοπίδα. Ἐχρημάτισεν ἀρχηγός τῆς πολιτοκίας τῶν δύο φρουρῶν τοῦ Νεοκαστροῦ καὶ τῆς Μεθώνης, τῆ 1821. Ὁρμητικώτατος πάντοτε ὢν ἐν ταῖς μάχαις, συλλαμβάνεται παρὰ τοῦ Ἰμβρατῆμ πασσᾶ, ἐν τῇ κατὰ τοὺς Ναυαρίνους τοῦ Νεοκαστροῦ μάχῃ τῆ 1825, ἀπάγεται ἐν τῇ φρουρῇ Μεθώνης, ῥίπτεται εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ φρουροῦ ἐκείνου, ἔνθα ἀποθνήσκει τὴν 22 Ὀκτωβρίου τοῦ 1825 ἐκ πανώλους. Καὶ οὗτος ἐχρημάτισε πληρεξούσιος καὶ βουλευτὴς εἰς τὰς ἐθνοσυνελεύσεις, καὶ ἀντιπρόεδρος τοῦ βουλευτικοῦ διετέλεσεν.

ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ. Ἐξ Αἰγίου ἔλκων τὴν καταγωγὴν γεννηθεὶς καθ' ὃν χρόνον ἡ πατρίς μόλις ἀνεκοπτεν ἀπὸ ζυγόν τόσοσιν αἰώνων αἱματόφυρτος δὲ καὶ ἐρειπωμένη ἐξήρχετο ἀπὸ οἰνοῖ ἀπέλιπα ἀγῶνα, παρηκολούθησεν ἐκ τοῦ ἐγγύς τὰς προόδους αὐτῆς ἐν τῷ σταδίῳ τῆς διοικητικῆς ὀργανώσεως καὶ τῆς κοινωνικῆς ἀναπτύξεως. Ἀσπασθεὶς τὸ δικαστικὸν στάδιον καὶ διετέλεσε κατὰ καιροὺς πρωτοδικῆς, πρόεδρος πρωτοδικῶν ἐφέτης ἐν Ἀθήναις, εἰσῆλθεν εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον κατὰ τὸ ἔτος 1868, ὅπου καὶ ἔκτοτε παρέμεινε. Ἐν τῇ ὑψίστῃ ταύτῃ θέσει τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας τῆς πατρίδος, εἰς ἣν ἀνήλθεν ὁ Π. Ἀλεξάνδρουποῦλος, μετὰ μακρὰς καὶ ἐπισταμένας σπουδὰς, ἐξόχως λαμπρονομῆνας ὑπὸ τῆς ἀνωτέρας αὐτοῦ νοημοσύνης καὶ βαθείας κρίσεως παρέσχεν

ἑαυτὸν μοναδικὸν δεῖγμα ἐντίμου καὶ πεφωτισμένου ἀνωτέρου δικαστικοῦ λειτουργοῦ. Ἡ εὐσυνειδησία, ἥτις εἰς τὸν δικαστικὸν ἄνδρα ἀποτελεῖ τὴν κυριωτέραν βάσιν τῆς ἐξασκήσεως τοῦ ἱεροῦ ἔργου του, ἦτο ὁ συνένδιμος τοῦ βαθύτου τούτου νομομαθοῦς ἀνδρός, εἴτε ὑπηρετοῦντος, εἴτε συνηγοροῦντος. Ὡς ἀνώτερος λειτουργός, ἀνέπτυξε νομικὴν ἰκανότητα καὶ νομιστικὴν ὑπόληψιν, οὐ τὴν τυχοῦσαν, εἰς ὑψίστην περιωπὴν φέρων τὴν λατρίαν τῆς ἐπισημῆς, πώποτε ἀισθανθεὶς κάματον ἐν τῇ μελέτῃ αὐτῆς καὶ ἐκπληρώσει τοῦ ἑαυτοῦ καθήκοντος, ἀλλὰ πάντοτε ἀναδειχθεὶς ἀριστος καὶ ἀληθῆς ἱερεὺς τῆς ἐγκραμοῦ δικαιοσύνης. Ἀπὸ δεκαπενταετίας ἐδρεύων ἐν τῇ ἀνωτάτῃ δικαστηρίῳ, καὶ κατὰ συνέθειαν γινόμενος ὁ πρεσβύτερος τῶν ἀρειοπαγιδῶν, εὐσταθῶς ἀντιπροσώπευε τὴν χορείαν τῶν ἀρχαιοτέρων διδασκτῶν τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου ἀναδειχθεὶς οὕτω ποτὸς ἄλλοις σύμβουλος καὶ διαπρεπὲς μέλος τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου. Ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις ἐτίμησε τὰς ὑπηρεσίας τοῦ ἀνδρός διὰ τῆς ἀπονομῆς τοῦ Ταξιαρχοῦ τοῦ Σωτήρος. Ἀπεθάνεν ἐν Ἀθήναις τὴν 16 Ἰουνίου 1882.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Γ. ΦΙΛΙΠΠΗΣ. Ἐντίμου οἰκογενείας τέκνον, ἐξ ἐκείνων τὰ ὅποια γαλουγεῖ ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς ἡ ἀληθῆς εὐγένεια καὶ ἀγαθότης τοῦ λαοῦ, γεννηθεὶς τὴν 4 Νοεμβρίου τοῦ 1816 ἐν Σιτούδῃ τῆς Ἀλαγωνίας. Ἐν τῇ τρυφερᾷ ἀκομῇ αὐτοῦ ἤδη, πάντα προστάσια εἶχεν ἀποστατήσει ἀπ' αὐτοῦ, οὐδεμία ἀντίληψις ἢ χειραγωγία εὔρεν αὐτὸν ἐν τῇ νεαρᾷ ἡλικίᾳ, τὴν νηπιακὴν ἡλικίαν καὶ τὸ πλεῖστον τῆς παιδικῆς διήλθεν ἐπὶ τῶν κορυφῶν τοῦ Ταυγέτου ἐν κακουχίαις καὶ στέρησει μετ' οἰκογενειῶν φευγουσῶν τὴν ἀπάνθρωπον μάχαιραν τοῦ Μουσουλμάνου. Ἐμπνεόμενος πάντοτε ἀπ' ἑαυτοῦ, ἀντιπαλαίῳ κραταιῶς καθ' ἕλῳν τῶν ἀντιδράσεων, ἀεὶ ἐδημιούργει εἰς τὰ πρῶτα αὐτοῦ βήματα ἡ ἀφάνεια, ἡ ἐγκατάλειψις, ἡ πρόληψις καὶ ἡ κοινωνικὴ ἀδιαφορία, ἐνισχυόμενος ἐκ τῆς παντοδυνάμου φωνῆς τῆς συνειδήσεως, καὶ τῆς πρὸς τὴν ἐργασίαν ὀλοθέρμου ἀγάπης, ἠδυνήθη ὁ Δ. Φιλικιώρης νὰ δημιουργήσῃ αὐτὸς ἑαυτὸν μετὰ σειρὰν κόπων διαπρέψας ἐν τῇ ἐμπορικῇ σταδίῳ, ἐν ᾗ τὰ μέγιστα ἀνεδείχθη μετὰ τὸν συνοικισμὸν τῆς νείας Σπάρτης. Ὁ βίος τοῦ ἐναρίτου τούτου ἀνδρός βεβαίως δὲν ἔχει νὰ παραθέσῃ σειρὰς στρατιωτικῶν ἰγώνων ἢ ὑπηρεσιῶν διαπρεπῶν· δὲν φέρει τὰ οἰκόσημα συστηματικῆς εὐγενείας, οὐδὲ τὰς ἀμοιβὰς ταπεινῆς δουλοφροσύνης, ἔχει ἄμωσ μοναδικὸν στολισμα, ζηλωτὸν μαργαρίτην στολιζόντα τὸ διάδημά του, τὴν ἔξοχον αὐτοῦ φιλοπατρίαν, φιλοπατρίαν ἀληθῆ, ἀναφαινομένην ἐκ τῆς ἀληθεστάτης τῶν πηγῶν. Ἐν τῇ βίῳ τοῦ ἀνδρός σπανίων τῇ ἀληθείᾳ παραδειγμάτων καθολικῆς φιλοπατρίας· καὶ ἔρωτος πρὸς τὴν πρόδον.

πάσης εθνικής εργασίας, παντός κοινωφελούς έργου, σειρά εύρηται. Ἡ δὲ τοιαύτη ἐπιζήλων προσόντων κτῆσι: δὲ ἐβράδους νὰ προσπορίσῃ αὐτῇ θέσιν ἐπαξίαν ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ὄνομα ἐντιμον, ὑπόληψιν ἀδιαφιλονεικῆτον, ἀγάπην καὶ ἀμέριστον πίσιν παντὶ τῷ μετ' αὐτοῦ διατρίβοντι. Ἐν τῇ πρὸς τὸν ἄνδρα ἐκτιμήσει αὐτῷ: οἱ συμπολίται τοῦ πολλάκι: ἐξεδήλωσαν τὴν πρὸς: αὐτὸν ἀροσιώσιν των διὰ τῆς ἐκλογῆς αὐτοῦ ἐν δικαίους δημοτικαῖς ἀρχαῖς, ἐν αἷς περὶ πλέον ὁ ἄνθρωπος καὶ ὡς ἄρχων κατέδειξεν οἷα ἐκέκτητο ἐξαιρέτου πατριωτισμοῦ πλεονεκτηματα. Εὐλαβῶς περὶ τὴν ἀπειταιστον τοῦ καθήκοντος: τέλεσιν, μέχρι τελευταίων στιγμῶν ἀνέδειξεν ἑαυτὸν ὑπογραμμὸν σπανίου χρηστοῦ πολίτου, ὃν ἐφαντάζετο πάντοτε σεβαστὸν καὶ ἀξίον διὰ τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν πρὸς τὴν πολιτείαν ὑποχρῶσεων. Ἀπέθανεν ἐν Σπάρτῃ τὴν 26ην Ἰουλίου 1882.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ ΣΚΙΑΔΑΡΕΣΗΣ. Ἐκ τῶν νεωτέρων διαπρεπῶν ἐπιστημόνων ἰατρῶν ὁ Σοφοκλῆς Σκιαδαρέσης, ἐπὶ ἱκανὰ ἔτη ἐσπούδασεν ἐν Εὐρώπῃ τὰ θεατὰ τῆς θειοτάτης τέχνης διδάγματα, ἀφ' οὗ καὶ ἐν Ἀθήναις νεαρῶτατος εἶχε περατώσει τὰς σπουδὰς αὐτοῦ καὶ συγκομίσει ἐν ἑαυτῷ ἀφθόνοισ καὶ ἀδιαφιλονεικίτους τὰς γνώσεις περὶ τὴν σπουδὴν τῆς ἐπιστήμης τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Ἐκ τῆς Εὐρώπης ἐπανελθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀριστος Ἀσκληπιάδης παρέσχεν ἀμέσως ἐνδείξεις σαφεῖς τῆς περὶ τὴν ἐπιστήμην ἀληθοῦς αὐτοῦ μορφώσεως, φιλοπατρίας καὶ φιλανθρωπίας. Οὐδέποτε ἐν τῷ νεαρῷ τοῦ ἰατρικοῦ αὐτοῦ βίου σταδίῳ δὲν ἐκαπηλεύθη τὴν τέχνην αὐτοῦ, ἀλλὰ διήλθεν ταύτην ἀξιοπρεπῶς ὡς ἐπιβάλλει ὁ ὄρκος τοῦ Ἱπποκράτους. Παρακολούθων πάντοτε τὴν ἀνέπτυξιν τῆς ἐπιστήμης δὲν περιωρίσθη εἰς ὅσα ἔμαθε, ἀλλὰ διετέλει αὐξάνων τὰς γνώσεις του, καὶ ταύτας θέλων νὰ μεταδώσῃ, ἐξέδωκε μετ' ἄλλων ἱεροφαντῶν τῆς ἐπιστήμης τὸν «Γαληνόν», ἀξιόλογον ἰατρικὸν σύγγραμμα καὶ ἤδη ἐκδιδόμενον τοῦ ὁποίου ὁ Σοφοκλῆς Σκιαδαρέσης ὑπῆρξε εἰς τῶν πολυτιμοτέρων ἰδρυτῶν καὶ ἀκουράστων συνεργατῶν. Ἐν τῇ τόσῳ ἐνωρί: διακρινασάση τὸν ἄνδρα ἐπιστημονικῇ ἰμυρῆει, οξυτήτι: καὶ ὀρθότητι νοός, ἀπεβλέπετο τῶντι ἐν ἡρώτων καὶ ἐπιζήλων μέλλον, ἐν τῷ ὁποίῳ ὑπέσχετο ὡς πιστὸς ἱεροφάντης τῆς θείας ἐπιστήμης πολλὰ νὰ πράξῃ ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἐκ τῆς καθηγετικῆς ἑδρας πολλὰ νὰ ὠφελήσῃ. Οἱ ὡς ὀφνηγῆται τοῦ Πανεπιστημίου γνωρίσαντες αὐτὸν νεώτεροι ἡμῶν ἰατροὶ θὰ διηγωνταὶ ἰσοβίως μετ' ἔγκαρδιου θλίψεως καὶ πόθου τὴν ἐθελοθυσίαν τοῦ Σοφοκλέους Σκιαδαρέση καὶ θὰ ἀναμελετώσιν ἐπωδύνας ἀλλὰ καὶ ἐπωφελῶς τὸν πρωτότοπον πλοστον τῶν ἀρετῶν τοῦ ἀνδρός, καὶ ὡς ὁμοεπιστήμονος οἱ συνάδελφοι αὐτοῦ θὰ ἐνκόμιάζωσι μετὰ θάρρους τὴν ἱπποκρατικὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ ἀλήθειαν καὶ τὴν ἐπιστημονικὴν βαθύτητα αὐτοῦ. Ἐν ἀνθρωπιάτῃ ἡλικίᾳ ἀπεχαιρέσῃσε τὸν κύκλον τῶν τιμῶντων τὰς ἀρετὰς του, ὁ Σ. Σκιαδαρέσης καὶ ἐτάφη πενθίμως ἐν Ἀθήναις τὴν 28ην Ἰουλίου 1881.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Δ ΒΑΡΑΓΥΝΙΣΤΗΣ. Ἡ Ποικίλη Στοὰ θεωρεῖ καθήκον αὐτῆς, ἀπαραίτητον, νὰ κατατάξῃ ἐν τῇ σειρᾷ τῶν ἀξιωμαμνο-

νεύτων βιογραφίων και τήν βιογραφικήν ταύτην σημείωσιν περί ενός τῶν ἐνθερμοτέρων αὐτῆς φίλων, πατρός δέ τοῦ φιλάτου και ἐγκρίτου ἡμῶν συνεργάτου κ. Δημ. Κ. Βαρδουιώτου. Ἐκτός δὲ τούτων, ἄτινα και μόνα ἤρουν διά τόν πόρον τῆς τιμῆς τούτου πρὸς φίλην και σεβαστὴν ὑπαρξίν, καταλιποῦσαν τὴν ζωὴν, θεωροῦμεν αὐτὴν και ἰδιαιτέρας μνήμης ἀξίαν, διότι ὑπῆρξεν ἐπιζηλος τύπος ἀνδρός κοινωνικοῦ και πολιτικοῦ, εἰ και συνήθως τιμῶνται: ἐξαιρέτως και ἀπομνημονεύονται αἱ ἐν τῷ κόσμῳ ἀναδειχθεῖσαι ἐροχότητες.

Ὁ βίος τοῦ Κωνσ. Δ. Βαρδουιώτου δὲν παρουσιάζει μεγάλα ἔκτακτα γεγονότα, ἄτινα περισπῶσι τὴν προσοχὴν τῆς Ἱστορίας. Εἶνε ὁμοῦς ὁ βίος τοῦ ἐξαιρετικῶς χρηστοῦ ἀνθρώπου και πολίτου, ὅστις μεγάλως ἐνδιαφέρει τὸν κοινωνιολόγον. Ἐγεννήθη ἐν Μιδέα τῆς Ναυπλίας τὴν 10 Δεκεμβρίου 1816. Ἐσπούδασε δὲ τὰ ἐγκύκλια μαθήματα ἐν Ἄργεϊ. Ἡ γὰρ διαπύρωσ τὰ βιβλία και τὰ γράμματα και διετέθησεν εὐλαβῶς ἀπὸ τῶν παιδικῶν χρόνων του μέχρι τῆς τελευταίας πνοῆς ὀγκωδέστατα ἀτοχειόγραφα τῶν ἐγκυκλιῶν σπουδῶν του και μικρὰν, ἀλλὰ πολλοῦ λόγου ἀξίαν, βιβλιοθήκην, ἅπερ εἶνε πολὺ σπάνιον διά τὴν ἐποχὴν τῆς νεότητός του. Περιεργον δὲ τι περιστατικῶν μαρτυροῦσι ζωηρότερον περὶ τῆς φιλομαθείας του. Νεαρὸς ἔτι διέκοψε τὰς σπουδὰς ἐνεκα ἀπορίας και ἀπεστάλη, ὑπὸ τοῦ πατρός του εἰς Σύρον διά νὰ ἐπιδοθῆ εἰς τὸ ἐμπόριον. Ἐκεῖ κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀνεύσεως ἀνεγίνωσκε τὸν Θουκυδίδην τοῦ Δούκα. Μίαν ἡμέραν ὁμοῦς μανθάνει ἐξ ἐπιστολῆς συμμαθητοῦ του, ὅτι εὐδόκιμος διδάσκαλος ἐν Ἄργεϊ ἐδίδασκε τὴν Ἑκάθην τοῦ Εὐριπίδου και ἐξέπληττε τοὺς φοιτητάς τῆς Σχολῆς του. Ὁ νεαρὸς ἔμπορος ἠλεκτρίζεται, ἐξ χαίρειν τὸν κερδῶν Ἑρμῆν και ἐπιστρέφει εἰς Ἄργος διά ν' ἀκούσῃ τὴν Ἑκάθην.

Ἄλλ' αἱ θωοικαὶ ἀνάγκαι και περιπέτεια εἶνε ἀνώτεραι τῶν πόθων και τῶν οὐείρων. Ἡναγκάσθη ἐπὶ τέλους νὰ διακόψῃ και αὐθις ἀς σπουδὰς του και ἐπιδιώξῃ δημοσίαν ὑπηρεσίαν, διοικητικὴν και εἴτα δικαστικὴν, εἰς ἣν εἰσῆλθε τῷ 1836, και ἐπὶ μακρὰ ἔτη ὑπῆρέτησε, διατελέσας εἰς πολλὰ μέρη διακεκριμένος λειτουργὸς τῆς Θέμιδος. Ὡς δημοσίος ὑπάλληλος ἦτο φιλοπονώτατος, ἀγνός και προσηλωμένος πάντοτε εἰς τὸ καθῆκον.

Αἱ ἐπαρχαὶ Ἄργους και Ναυπλίας τὸν ἐγνώρισαν και ὡς χρηστον πολίτην και κοινωνικὸν ἀνθρωπον τίμιον, εὐπόλητον και χριστιανικώτατον πρὸ πάντων δὲ, ὡς οικογενειάρχην, φιλοστοργώτατον και ἀνεκτίμητον ὑπηρετικώτατον και εἰλικρινέστατον φίλον. Ἐτελεύτησε τὴν 9 Ἀπριλίου 1882. ἐν Ἄργεϊ, ἐν τῇ λατρείᾳ και ταῖς ἀγκάλαις τῆς οικογενείας του και ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ τὸν νήγρετον ὕπνον τοῦ εὐσεβοῦς, τοῦ δικαίου και τοῦ ἐπιτελέσαντος εὐθέως και ἐκθύμως τὸ ἐπὶ τῆς γῆς καθῆκον ἀνθρώπου.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΚΑΡΑΠΑΝΟΣ. Ἐγεννήθη τῷ 1806 ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ τῇ ἠρωϊκῇ και καλλιγόνῳ Ἀκαρνανίᾳ ἐκ μιᾶς τῶν πρωτεύουσῶν οικογενειῶν. Ὁ πατήρ αὐτοῦ Κ. Καραπάνος συνηγάσθη κατὰ τὸ πρῶτον τῆς ἐλληνικῆς ἐπαναστάσεως μετὰ τοῦ Ἄλ. Μαυροκοράτου ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς πατρίδος του. Διδαχθεὶς ἐπιμελῶς και ὑπὲρ πάντα ἄλλον

ἐξόχως κατηχηθείς εἰς τὴν διάπραξιν τῶν πρὸς τὴν δούλην πατρίδα καθηκόντων, εἶχε προέλθει πλέον εἰς ἐφηδικὴν ἡλικίαν καθ' ὃν χρόνον, παρεκινεῖτο ὁ ὑπὲρ τῆς ἀπολυτρώσεως τῆς Ἑλλάδος μέγας καὶ ἱερός ἀγών. Ἐκ τῶν ἐπισήμων ἐργατῶν τῆς ἐκ τούτου παρασκευῆς ὑπήρξε καὶ ὁ Φώτιος Καραπάνος, θετός τοῦ Γερασίμου Καραπάνου. Εἰσὶν ὄντως πασιδῆλοι αἱ μεγάλαι ἐκδουλεύσεις πρὸς τὸ ἔθνος καὶ αἱ ἀποτελεσματικαὶ ἐνέργειαι τοῦ ἀειμνήστου Φωτίου, ἡ ἐξοχος θέσις τοῦ ὁποίου, ἅμα τῆς ἐλληνικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 ἐπραγείσθη σπουδαίαν πᾶρσχε μετοχὴν εἰς τὰς παρασκευὰς τοῦ μέλλοντος ἀγώνος.

Ὁ νεαρός Γεράσιμος, ἅμα ἀντήχησεν ἡ σάλπιγξ τῆς ἐθνικῆς ἐξεγέρσεως παρὰ τῷ θείῳ αὐτοῦ Φωτίῳ Καραπάνῳ βοηθός καὶ συνεργάτης κατὰ τὸν ἀγῶνα, εἰς τὸν ὅποτον ἐξοχον διεδραμάτισε πρόσωπον ὁ Φώτιος, συνηγάσθη ἐνόρκως καὶ γενναιοφρόνως μετ' αὐτοῦ. Τὴν ἀλήθειαν τῶν ὑπηρεσιῶν, ἃς προσήνεγκεν ὁ Φώτιος Καραπάνος εἰς τὸν ἐθνικὸν τότε ἀγῶνα ἐπισημότερον βεβαιεῖται καὶ ἡ κατὰ τὸ 1823 ἐν Ἀστροῦ ἐκδοθεῖσα διακήρυξις διὰ τῆς τότε προσωρινῆς διοικήσεως τῆς Ἑλλάδος, δι' ἣς ἐξεφράζετο ἡ μεγάλη τοῦ σώματος εὐγνωμοσύνη πρὸς δεκά ἑπτὰ διαφοροῦς ἐπισήμους ἀνδρας ἐν οἷς καταλέγεται ἐκ τῶν πρώτων καὶ ὁ Φώτιος.

Ὁ αὐτός Φώτιος ἐκλήθη τῷ 1822 εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὑπουργείου τοῦ πολέμου ὑπὸ τοῦ ἐκτελεστικοῦ. Τὸ ἔγγραφον τοῦ διορισμοῦ του τοῦτου φέρει τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἀντιπροέδρου Θάνου Καυκάρη. Ἄφου κατὰ τὸν ἀγῶνα παρὰ τῷ θείῳ αὐτοῦ ἐπέτελεσε τὸ ἑαυτοῦ καθήκον ὁ Γεράσιμος Καραπάνος, μετὰ ἀξιωματικότητος αὐταπαρνήσεως, καὶ τῆς γαρυκατηριζούσης τὸν ἄνδρα κανονικότητος ἐν τῇ ἐργασίᾳ, ἐνόμισεν ὀρθόν, ἵνα μὴ παραμείνῃ ἐπὶ πλέον, καὶ συνταχισθῆ πρὸς ἐκείνους, οἵτινες ἐζήτησαν διὰ δημοσίων ἀμοιβῶν καὶ θέσεων νὰ διέλθωσι τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου των.

Θανόντος τοῦ Φωτίου ἐπανήλθεν εἰς Ἄρταν παρὰ τῷ πατρὶ αὐτοῦ Κωνσταντῖνῳ ἀνδρὶ λογίῳ, καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ πατρίς εἶχεν ἀνάγκην οὐ μόνον στρατιωτῶν καὶ ὄπλων, ἀλλ' εὐπαιδευτῶν πολιτῶν. Ἐκεῖ ἐπίδοθεις ὁ ἀνὴρ εἰς τὸν ἐμπορικὸν βίον διὰ τῆς δεξιότητος καὶ ἱκανότητός του ἠὲ δοκίμησεν εἰς τὸ ἔργον του, ὑψίστην ἐν Ἠπειρῷ παρὰ τοῖς ἐκεῖ δυνάσταις προσκτεσάμενος δόξαν καὶ ἐπιρροήν.

Ἐν τῷ βίῳ τοῦ ἀνδρός ἀναγράφονται ἀγαθοεργίαι μεγάλου καὶ φιλόμουνοι πράξεις, ἐν γένει ἀκραιφνῆς πατριωτικῆς καὶ χριστιανικῆς πολιτείας, ἀρεταί, αἵτινες πάντοτε θὰ ἀποφαίνωσι τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρός σεβαστὸν καὶ προσφιλέ. Ἐν Ἀθήναις ἐτελεύτησεν ἔνθα καὶ ἐτάφη τὴν 15 Ὀκτωβρίου τοῦ 1881.

ΣΗΥΡΙΔΩΝ ΜΑΡΚΕΖΙΝΗΣ. Γόνος διαπρεποῦς ἐν Θήρᾳ οἴκου ὁ Σπυρίδων Μαρκεζίνη· πατέρα εἶχε τὸν Θωμᾶν Μαρκεζίνην, πληρεξούσιον ἐκ τῆς ἐπαρχίας Θήρας ἐν τῇ ἐν Ἀθήναις Ἐθνικῇ Συνελεύσει τοῦ 1843, καὶ βουλευτὴν τῷ 1844 ἀναδειχθέντα, καταγόμενον ἐκ τῆς νήσου Κεφαλληνίας, καὶ ἀποκαταστάνα ἐν Θήρᾳ ὀλίγα ἔτη πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821. Νεώτατος τὴν ἡλικίαν ὁ Σπυρίδων Μαρκεζίνης μετὰ τὰς προκαταρκτικὰς αὐτοῦ σπουδὰς ἐπέδοθη εἰς τὴν ἐμπορικὴν ναυτιλίαν, ἀναδειχθεὶς ταχέως ἐκ τῶν μᾶλλον ἐπιχειρηματικωτέρων ἐμπόρων.

Παραιτηθείς τῶν ἐπιπόνων καὶ πολυμόχθων αὐτῶν ἔργων συνεδίθη διὰ γάμου μετὰ τῆς εὐπόρου οἰκογενείας Νομικοῦ καὶ ἔμμεν διαρκῶς ἐν Θήρᾳ. Ἐκλεχθείς βουλευτὴς Θήρας κατὰ τὰ 1860 καὶ 1861 ἐπέδειξάτο ὀρθὴν ἐκτίμησιν τῶν πραγμάτων, βαθεῖαν κρίσιν καὶ ἀνεξαρτησίαν φρονήματος· πρὸς οὐδὲν δὲ λογισάμενος τὴν φοβερὰν δυσμένειαν τοῦ τότε πανσθενοῦς ἡγεμόνος ἐψήφισεν εὐπαρρησιάτως μετὰ τῶν 62 βουλευτῶν εἰς τὸ ἱστορικὸν καταστὰν ἔκτοτε ζήτημα τῆς ἐκλογῆς τοῦ προέδρου τῆς βουλῆς, καὶ ἐξηκολούθησε πάντοτε πολιτευόμενος συμφώνως ταῖς ὑπαγορεύσεσι τῆς ἰδίας συνειδήσεως καὶ ταῖς οἰκογενειακαῖς παραδόσεσιν.

Ἐκλεχθείς πληρεξούσιος ἐν τῇ Ἐθνικῇ Συνελεύσει τοῦ 1862 ἐν συνδιασμῷ μετὰ τοῦ Σπυρίδωνος Α. Μεταξᾶ, μεθ' οὗ συνεδέετο στενῶς δι' ἀρχαίας οἰκογενειακῆς φιλίας καὶ μετὰ τοῦ κ. Γ. Δελένδα δὲν παρεκάρθησεν εἰς τὸ Πανελλήνιον ἐκεῖτο Συνέδριον, διότι ἐθεωρήθη θεμιτόν ὑπὸ τῆς τότε κρατούσης μερίδος νάεισέλθωσιν ἀντ' αὐτῶν οἱ φίλοι αὐτῆς καὶ τοὶ μειονοφηφήσαντες. Ἡ ἐπαρχία τῆς Θήρας ὁμῶς δὲν ἐπαύσατο ἐκτιμῶσα τὰ περίκοσμοῦντα τὸν ἄνδρα προσόντα καὶ ἐξελέξατο αὐθις αὐτὸν βουλευτὴν καὶ τῷ 1882. Αἰφνης θανάων ἔταφῃ ἐν Θήρᾳ τὴν 17 Ἰανουαρίου 1882.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

ΜΕΡΟΣ Α΄.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ Πνεῦμα καὶ Ὑλῆ	3—22
Ἐπίσημοὶ Χρονολογίαι. Ἐποχῆ Κομήτης (μετ' εἰκόνας 1882). Ἐορτολόγιον	23—48
Μία ἀτομικὴ ἀνάλυσις ὑπὸ Στεφάνου Ξένου	49—113
Εἰκὼν Δημοδιδασκάλου ἐν Σουηδία ὑπὸ Ἐμμ. Γαλιάνη	113—115
Μαυροβουινιωτικὰ (μετὰ δύο εἰκόνων) ὑπὸ Ἀλεξ. Λεονάρδου	116—133
Εἰρήνη ὑπὸ Δημητρίου Πανταζῆ	133—136
Κλυτία ὑπὸ Κωνσταντίνου Γ. Ξένου	137—153
Αἱ τελευταὶ ἡμέραι τοῦ Ἐρρίκου Χάινε ὑπὸ Εὐ. Γ. Ζαλοκώσα	154—160
Μιχαὴλ Κόρακας (μετ' εἰκόνας) ὑπὸ Ἰωάννου Α. Ἀρσένη	161—165
Περὶ Φυτῶν καὶ τῶν μεταναστεύσεων αὐτῶν ὑπὸ Αἰκατερίνης Μ. Καζαντζῆ	165—168
Ἐρνάννης (Βικτωρος Οὐγκώ) ὑπὸ Γεωργίου Παράσχου	169—185
Σάρρα Βερνάρ (μετ' εἰκόνας) ὑπὸ Σ* * *	185—189